

Un espai de reflexió íntim

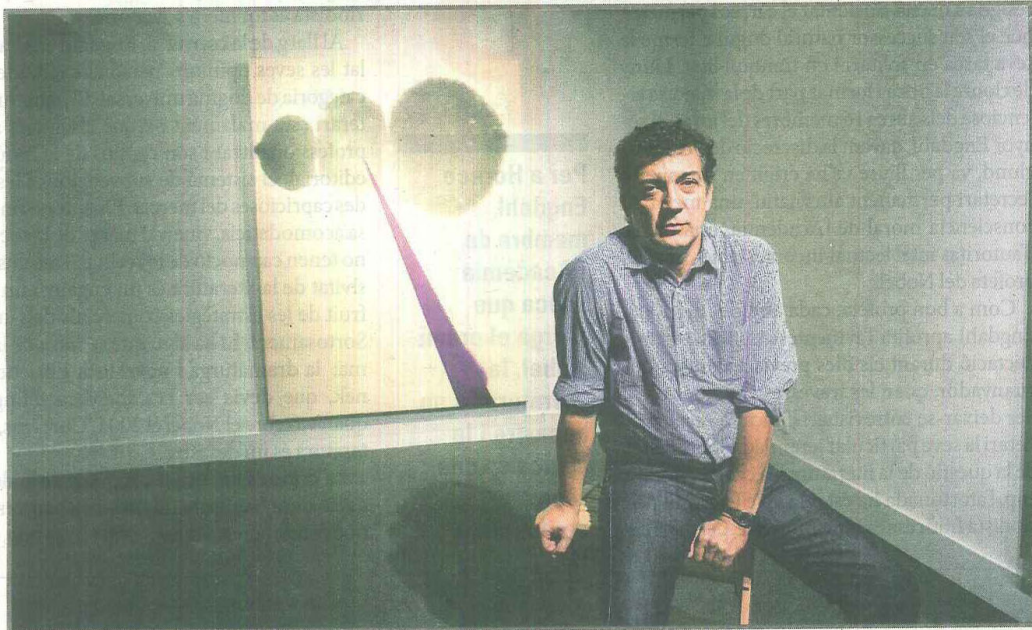
Lluís Lleó (Barcelona, 1961) va prendre la decisió de la seva vida el 1989. Va fer les maletes i es va instal·lar a Nova York, amb més pànic que il·lusió, tot sigui dit. No perseguia cap somni ostentós de glòria. Només volia crear la seva pròpia obra. "Sense semblar el que no sóc". Ras i curt. Sembla fàcil, oi? Doncs no ho és gens. Lleó, membre d'una nissaga d'artistes, va fugir d'una escena plena d'interferències, insensibilitats i ombres allargassades d'artistes –en realitat, d'un de sol– amb prou poder per obstruir la saba nova de l'art català. Encara ara no sap si el seu exili serà per sempre, però el cert és que ja fa un quart de segle que viu i treballa en terres americanes. "Les coses allà no et van mai bé. T'ho has de guanyar cada dia. Com tu, n'hi ha milers. A Nova York, no existeix l'assentament: si no avances, retrocedeixes", exclama. S'enyora, oi tant!, però això es cura passant els estius a l'Empordà i mantenint el contacte amb els nombrosos admiradors que té la seva obra aquí. En te-

lancòlica que escruta les ambigüitats i les contradiccions dels interiors personals. En temps de dictadura de l'art narcisista i sensacionalista, l'ànima del qual és la vulgaritat i la hipocresia, Lleó se sent més còmode que mai anant a contrapèl amb una pintura que és, sobretot, un gest de silenci per escoltar-se un mateix.

Sempre s'ha encaminat cap a aquesta meta, però darrerament amb una actitud molt més desafiadora, fins i tot impertinent: el seu univers de colors, línies i punts no se sent en deute amb res més que amb la transcendència. El que no el sadolla del cànon de la pintura occidental –la seva fascinació pel romànic català és, així sí, inexpugnable– ho manlleva d'altres formes de pensament més llunyanes. La modernitat no es conquereix sense un respecte profund per la memòria del passat. Això, al segle XXI, hi ha quatre artistes mal comptats que ho tinguin present. "Un artista ha de ser humil i, sobretot, rigorós perquè té molta responsabilitat", emfasitza. L'art no

Catàleg

Queden poques galeries que editin catàlegs de les seves exposicions. La Marc Domènech, hereva de la històrica Oriol, es resisteix a prescindir d'aquestes publicacions i a cedir la paraula a un crític per eixamplar l'horitzó intel·lectual d'un artista. El cuidat catàleg de la mostra de Lluís Lleó l'obre un text de Pilar Parcerisas.

nia el 1989 –que ningú es malpensi: ell, a diferència d'altres, no va marxar pas perquè se sentís ignorat– i en segueix tenint ara.

Una altra cosa és que exposa poc a Barcelona per voluntat pròpia. Ho va fer per última vegada el 2002 a la galeria Carles Taché. Aquesta tardor, dotze anys després, ha reaparegut a la galeria Marc Domènech, que en el seu meravellós local del passatge Mercader fa lluir la producció més recent d'un artista compromès amb la pintura i, en concret, amb la pintura com un espai de reflexió íntim. La pintura com un lloc, qui sap si l'únic!, de meditació me-

és una broma, ni un joc. "A mi no em diverteix pintar. Produeixo poc. Posar-te davant de la tela és una putada. No pots fer una merda. No n'hi ha prou de ser sincer amb tu mateix. El que fas té una incidència."

Les seves obres tenen densitat emocional i s'adrecen a espectadors amb ganes de fer l'esforç de mirar, cosa que no significa que hagin d'interpretar cap missatge ocult, i encara menys que siguin recompensats amb un simplista efecte terapèutic. Tot és molt més complex. El viatge cap al fons del jo no es fa per camins planers, sinó tremendament costeruts. *

Lluís Lleó, a la galeria Marc Domènech. L'exposició 'Flyer' es pot visitar fins al 20 de novembre JOSEP LOSADA

Art